

A mozgalom és rémtettei

2012 június 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Dicséretesnek tartom a magyar kormány tagjainak – Navracsics Tibornak, Rétvári Bencének – a kiállását a strasbourgi emberi jogi bíróság ítéletével szemben. Az ügy sokak számára ismert, de azért a lényegét, röviden: a strasbourgi emberi jogi bíróság egy 2004-es eset kapcsán hozott döntést

Fratanoló János, a Magyarországi (sic!) Munkáspárt 2006 akkori elnöke egy május elseji szakszervezeti rendezvényen zakóhajtókáján vörös csillaggal jelent meg, majd nyilatkozott a helyi televíziónak. Ez a magyar büntető törvénykönyv alapján kimerítette az önkényuralmi jelképek nyilvánosság előtti tiltott használatát tényállását. Feljelentették, s 2007-ben megrovásban részesítette a bíróság a pártelnököt. Ám ebbe nem nyugodott bele az elnök úr, s úgy vélte, a nemzetközi szervezetek megvédik őt a kommunista jelkép viselésével kapcsolatos büntetéstől. Bízott Európában, az Emberi Jogok Európai Bíróságában. S e nagy tekintély?, megfellebbezhetetlen testület úgy érezte, Fratanoló Jánosnak igaza van, a kommunista jelkép viselése elfogadható, tolerálható. Ezért aztán felmentették a felperest, és a magyar kormányt kártérítésre kötelezték.

Bocsánat, de a két? mércének immáron hivatalos, nemzetközi bírósági ítéletben való megjelenése nálam kiütötte a biztosítékot. A strasbourgi testület ítéletének indoklásában lényegében véve két dolgot közöl. Az egyik, hogy a vörös csillag nem önkényuralmi, hanem pusztán mozgalmi jelkép. Valamint azt állítja, hogy a magyar bíróság a büntetéssel korlátozta nevezett Fratanoló János véleménynyilvánítási szabadságát. Mindebből pedig a jog nyelvén az következik, hogy a magyar parlamentnek ki kellene vennie a büntető törvénykönyvből az önkényuralmi jelképek viselését tiltó passzust, s innentől kezdve csak a fasiszta és náci jelképek használata maradhatna a törvény hatálya alatt.

Nos, itt ellent kell állni! Ugyanis 2012. május végén nem történt más, mint Európa egyik legtekintélyesebb bírósága által verdiktszerűen kimondott: a két szélsőséges politikai irányzat közül a kommunizmus elfogadható mozgalom volt csupán, a faszizmus-nácizmus viszont emberirtás. Mindez már az áldozatok emléke miatt is megdöbbentő. Ám dicsérni való a kormány, mindenekelőtt Navracsics Tibor miniszterelnök-helyettes, közigazgatási és igazságügyi miniszter bátorsága, hogy nem értett egyet a strasbourgi döntéssel, s olyan határozatot terjesztett be, amelyben kifejti: a kormány kitart a vörös csillag – valamint a sarló és kalapács – nagy nyilvánosság előtti használatának tilalma mellett. Valamint azzal sem ért egyet, hogy a strasbourgi döntés szerint a magyar kormánynak június 8-ig kártérítést kell fizetnie az érintett személynek – mellesleg a kabinet ezt nem is tette meg.

Hogy ez csak jelentéktelen ügy lenne? Dehogy! Most bizonyosodott be végérvényesen, hogy Nyugat-Európa a

mai napig nem értette meg, mit jelentett a bolsevik típusú, szovjet kommunizmus jelenléte Közép- és Kelet-Európa népei számára. Pedig 1997-ben hat külföldi szerző megjelentette a hatalmas nemzetközi visszhangot kiváltott Kommunizmus Fekete Könyvét (Magyarországon 2000-ben adta ki a Nagyvilág Kiadó), amelyből világosan kiderül, hogy a kommunizmus számszerűen sokkal több ember halálát okozta, mint a fasiszmus. Körülbelül százmillióét. Természetesen nemcsak a nagyságrendek fontosak itt, hanem az, hogy mindkét rendszer kegyetlen és véres elnyomásra épült, amelyekben megszámlálhatatlanul sok ember szenvedett. Pétervári Bence pedig joggal hivatkozott arra, hogy Magyarországon a kommunizmus, majd az államszocializmus időszakában gyakorlatilag majd minden embert érintett a baloldali diktatúra elnyomása (természetesen a „piroskönyveseket” leszámítva). Úgy fogalmazott, hogy országunkban mintegy egymillió ember ellen folytattak eljárásokat törvénytelenül, a megfélemlítés szándékával.

Hadd tegyem hozzá ehhez az Andrássy út 60.-ban zajló kínzásokat, az '56 utáni megtorlásokat, a bebörtönzéseket, a „rendszerváltás” kezdetéig tartó erőszakos ügynökbeszervezéseket, megfigyeléseket, a vallásos, templomba járó százezrek hátrányba szorítását, az osztályellenségnek számító emberek megfélemlítését, valamint az egyetemi-fiskolai felvételen történő megkülönböztetéseket. S még sorolhatnánk napestig! Szánalmas – és nem hittem volna –, hogy Európa nyugati fele, mivel nem élte meg és át a kommunizmus-szocializmus terrorját, továbbra is pusztán „mozgalomnak” tartja azt. Olyan ez, mint amikor egy ember nem tudja felfogni és elképzelni, hogy egy másik embernek fáj valamije, pusztán azért, mert történetesen makkegészséges. Felneveltek ember képes az empátiára, kár, hogy ezt nem kapjuk meg még egy emberi jogi bíróságtól sem. No persze, Nyugat-Európát és az uniós intézményeket a balliberális gondolkodás uralja. Jelesül a hatvanas évek beatgenerációjának gondolkodása, amelynek tagjai hittek a kommunizmus nagyszerűségében. Talán még ma is hisznek. De itt az ideje, hogy az európai balliberális kánont megtörjük, hogy végre vélemény szabadság legyen Európában. S talán akkor megszűnik a strasbourgi „suttyóság” is.

Fricz Tamás - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló